שנים עשר פתחה שמונה. דלאחר שישבה שמונה נקיים ילחה מן הספק ממה נפשך אפילו תאמר שנים הראשונים סוף זיבה היו הרי כלו לה

דו ממנין האחרון י"ח ימים וילאו ימי נדות חוב ותחילת נדה היא אבל יום שמיני עלמו ספק הוא דיש לומר הו שנים מן הי"ב היו סוף זיבה

והעשרה שבעה מהן לנדות והשלשה לזוב והויא זבה וז' נקיים ישבה ושמיני זה שראתה בו עדיין מן האחד עשר הוא ואינה תחילת נדה שאין

בין סוף נדה לתחילת נדה פחות מי״א יום (4) וז דכלו הי״ב 🛚 ימים ממנין האחרון או שמא תחילת נדה היא 🗈 שיום ראשון של שנים עשר תחילת

קאמרי: נדה ופסחה. שמדע מאימת תמנה ימי נדה שאם תראה שלשה או ארבעה ימים לא תמנה אלא שלשה והם ואינך יהיו לה ימי זוב

שאם תראה יוז אחר תהא שומרת יום יהו: כל הטועות זבות. לקמן מיו מפיך לה ומפרש אלא כל זבות הטועות כלומר כל הכך דאיכא בהנך דלעיל דמלינו לספוחינו בזבות כגון כולהו בר מיום אחד טמא ושני ימים טמא דבליר מתלחא יומי טמא ליכא לספוחה בזבה: מביאות הרפן.

לסוף שבעה נקיים שחי חורים אחד לחטאת ואחד לעולה כדין זבה דשמא זבות היו: ואינו נאכל. החטאת אינה נאכלת דשמא לא ימי זיבה היו

וחטאת זו חולין ומליקתה נבילה דחולין מלוקין אינן אלא נבילה והעולה קריבה על מנאי אם זבה היא מהא לחובתה ואם לאו מהא לנדבה אבל

חטאת נדבה ליכא: **חוץ מפסחה ז' ופסחה ח' שמביאות קרבן ונאכל.** דממה נפשך כיון דראתה י"ב רלופין זבות נינהו דאי נמי אמרת שני קמאי לסוף זיבה אפ"ה הויא ייז מחלת נדות וזיבה ממנין האחרון דהא פשו להו י' ימים ז' לנדות וג' לזוב וכ"ש אי קמאי הוו תחלת נדות או ג'

מינייהו סוף זיבה ממה נפשך זבות הן אבל כולהו קמייתא ספק זבות הן דאיכא למימר ג' יו ימים מהנך זיבה הוו וזבה היא ואיכא למימר לאו

זבה היא דב׳ יומי קמאי מסוף זבות ותו לא הויא זבה ממנין האחרון: אטו כל הטוטוס זבום. והא חששא בעלמא הוא ולאו ודאי זבות נינהו:

אלא כל זבום הטוטום. דמשמע כל שיש לספקו בזוב מחמת טעותו דהיינו משלשה ימים טמא ראיתי ואילך: בותגב" אין. טוהר בנגעים בפחות משבוע אחד להסגר: גבו" נגעי אדם. יש בהם בשבוע אחד כדכתיב בפרשה [ויקרא יג]: נגעי כסים. שלש שבועות כדתניא בתורת כהנים מ

ושב הכהן ובא הכהן נשם ידן זו היא שיבה זו היא ביאה מה ביאה חולך וקולה וטח ונותן לו שבוע אף שיבה כו′ ומנין שאם עמד הנגע בעיניו בזה ובזה

בשבוע ראשון יפו ושניה מנין שחולץ וקולה וטח ונותן לו שבוע והיינו שבוע שלישי 'ת״ל ובא הכהן ואם בא יבא הכהן מה מצינו וכו׳: **או נגעי** אדם. שנבררין בשבוע אחד אם לטהר אם ליחלט וצדקה גדולה היא זו: אלמלא זדקסך כו'. לדמפרש יש לקמן: במאי קמיפלגי [וכו'] רפי

אלשור אמר רובש. הקב"ה י) כובש ומסחיר עונות תחת מחילת כסא הכבוד כדי שיכריעו הזכיות: נושא. נושא ומגביה כף העונות למעלה כדי

שיכריעו הזכיות: רבה כר' אלעזר. והכי קאמר לדקתך כהררי אל שאתה מלדיקנו במה שאתה כובש ומסתיר משפטיך דהיינו עונות בתהום רבה: ורב יהודה כר' יוסי [בר"ח]. והכי קאמר אלמלא לדקתך כהררי אל שאתה עושה לנו לדקה שאתה מגביה עונות מי יוכל לעמוד מפני

משפטיך שיהו מכריעין עד תהום רבה: בזתבר' אין פוחסין מארבעה חדשים מעוברין. של שלשים יום בשנה ועולא מפרש טעמא בגמ' ועון:

פחום משנים. ליום שני לאפייתן: ולא יוחר על שלש. ליום שלש לאפייתן נאכלין ותו לא. 🛛 חל יום טוב של עלרת להיות באחד בשבת נאפות

בערב שבת שאין אפייתן דוחה לא שבת ולא י"ט ונאכלות בי"ט לאחר תנופתן דהיינו ליום שלישי וכשחל עלרת באחד משאר ימי השבת נאפות

ערב י"ט ונאכלות בי"ט שהוא שני לאפייתן: לחם הפנים כו'. כילד נאפין בערב שבת ונאכלין לשבת האחרת שהוא יום תשיעי לאפייתן חלו

שני ימים טובים של ראש השנה להיות תמישי בשבת וששי בשבת נאפה לחם הפנים ברביעי בשבת ונסדר בשבת ונאכל בשבת שניה שהוא אחד

עשר לאפייתו: קטן. נימול לשנים עשר כילד נולד בין השמשות של ערב שבת אינו נימול בשבת דשמא תשיעי הוא דבין השמשות ספק

יום ספק לילה ואם יום הוא נמצא שבת יום או תשעה ומילה שלא בזמנה אינה דוחה לא שבת ולא יו"ט ואם חלו שני ימים טובים של ר"ה אחר אותו שבת אינו נימול עד יום שלישי שהוא שנים עשר ללידתו: גב" לא נראה לחרמים לעבר יותר על שמונה כו'. ורישא דמתניתין

דקתני אין פוחתין מד' חדשים מעוברין דלא עבדינן חסירין יותר על שמונה אבל שמונה עבדינן ולא מפרש השחא ועולא מפרש לה לקמן ורב

הוא אית ליה דעולה: דאם כן. דעבדינן משעה מליאים קדים אתי סיהרא חדתא מלחא יומא קודם ר״ה שבין מולד משרי זה למולד משרי

הבא ד׳ ימים וח׳ שעות ותתע״ו חלקים ואם מולד תשרי זה בתחילת ליל שבת נמלא מולד תשרי הבא בשמונה שעות ליום כיו ארבע בשבת וכשאנו

מסדרין החדשים אחד מלא ואחד חסר נקבע ראש השנה ביום המולד שסדר מולדות הלבנה אחד מלא ואחד חסר שחדש לבנה תשעה ועשרים יום וחלי ושתי ידות שעה וע"ג חלקים הרי לשני חדשים נ"ט ימים היינו חודש אחד מתשעה ועשרים וחדש אחד משלשים יום וכשאנו עושין

שבעה מליאים נדחה ראש השנה יום אחד לאחר המולד ואם שמונה מליאים נדחה שני ימים ואם חשעה מליאים נדחה שלשה ימים:

ל) [ערובין כג: וש"נ חולין ו. וש"נה ל כלי ו. וש"נה ב) מנחות

זים מז.. ד) מו

ו) ןמלורע פרשה זן, ז) עי׳

ר"ה יו. ברש"י ועיין ל"ה,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה שנים עשר

וכו' פחות מי"ל יום או

וכר פחות מייח יום או שמא תחילת נדה היא שמא תחילת נדה היא דכלו שנים עשר ימים ממנין האחרון ה' ימים של י"א שבין נדה לנדה שאם ראשון של שנים עשר תחילת נדה היה עשר תחילת נדה היה

עשר תוזילות בודה היה ולבסוף וכו' ואס בימי זיבה אם תפסוק לאחר ראיית יום זה שבעה ימים וכו' שמא

אותו יום שכאתה בו כו'

ה א מיי׳ פ״א מהל׳ איסורי

:

וו א מייי פיים מהכי היסורי ביאה הלכה כ: מ ב מייי פייא מהלי מחוסרי כפרה הלי ו: [ופייז מהלכות פסולי המוקדשין :רי יו:

הכי ין: י ג מיי פ"א מהלכות טומאת לרעת הלכה י: יא ד מיי שם פט"ו הלכה

יב ה מיי פ״ח מהל' קדוש המדש הלי ה: יג ו מיי פ״ח מהלכות ממידין ומוספין הלכה ח ט:

יד ז מיי׳ שם פ״ה הלכה שו ח מיי׳ פ״א מהל׳ מילה הל' יב טוש"ע י"ד סימו

תורה אור השלם

1. צַדְקָתָף פְּהַרְרֵי אַל מִשְׁפָּטֶף הְּהוֹם רַבָּה אָדָם וּבָהַמָּה תוֹשִׁיעַ יְיָ: ... תהלים לו ז

שינויי נוסחאות

ל] עשר יום טמא ראיתי פתחה (ש"מ), ב] עשר יום פתחה (ש"ח). כן עקר יום טמא ראיתי פתחה (ש"ח). ג] לרכה נ"ח לרב (ש"ח) ובדפו"ר לרבה, ד] מגין החתרון לח' ימים (ש"ח). ה] לותר שמא שנים (ש"ח). וו או שמא מחילת נדה היא ון מו שנמו ממינע מט טמו וכלו הי"א ימים ממנין האחרון שאם ראשון של י"ב האחרון שאם נסטון של "ב מחלת נדה היה לסוף (צ"ק), ז] הי"ח רש"ש, ח] היא נ"א דמן הי"ב יום הוי ה' ממנין . האחרון שיוס כו' (ש"מ) ע] שבעה יענ"ץ, וכן הוא בל"ק, וכן הוא בל"ק, יו ישנה שבעה נקיים בל"ק, יו ישנה שבעה נקיים (ש"מ), יה] ארבעה והם נחמיר (ש"מ), יכן שבעה עשר נהיים (ש"ח), יכן שכנה עשר נק"ט (ש"ח), יגן ל"ל אחד (צ"ק), ידן שומלת יום כנגד יום הק"ד (ש"ח), טון בדפו"ל מפין לה ומתרי לה כל וו"ל מפיך לה ומתר אנו בני... מהרש"ק ד"ה כל הטועות כו' ומתרץ אלא כל כו' כל"ל., שו] הויא זבה ממנין האחרון ש"ח, יו] ג' מהגך ימים בימי עון הימ זבה נוננין המוחק (ש"ח), יון ג' מהגך ימים בימי זיבה הוו (ש"ח), יחן הלאון רשני אחולך וקולה (ש"ח), יען כדמפרע לקמי׳ במחי יען כדמפרע לקמי׳ במחי קמיפלגי כל"ל (ש"ח). ל] למ קמיפלגי כל"ל (ש"ח). ל] למ כיצד חל (ש"ח). למ] יום תשיעי ומילה (ש"ח). לכ] ליום רביעי (ש"ח). לג] נ"ח משבעה, וכן הוא בל"ק,

שימה מקובצת

. "ב ימים ממא ראיתי פתחה ח', כשנחמיר עליה יש לחוש שמא הב׳ ימים יש לחוש שמא הבי ימים ראשונים שראתה היו סוף זיבה והג' היתה תחלתו היו הז' ימים שלאחר הב' ראשונים ז' ימי נדה והתחילה להיות זבה גדולה ולא חוכל לחזור לפחח ולא ותכל לחוור לפתח נידות עד אחר ח' ימים ואז יכלו הי"א יום של זיבה ולמחרת תחזור לפתח ולמחרת תחזור לפתח נידותה אבל אם תראה יום ח׳ עדיין היא בימי זיבה ומכאן יש להוכיח שלא . ראתה ג' ימים רצופין בימים ראשונים של י"א כגון אב"ג דאין לומר דכיון שספרה זי ימים נקיים אחר זיבה גדולה תחזור לפתח נדה דא״כ י״ב ימים ראיתי לא תמצא פתחה ח' כי אם ז'. תוס': נגעי

ולא יתר על ג' שבועות. נגעי נטהרו לגמרי עד שלשה שבועות כגון שאם עמד בראשון ובשני וחלך והלה וטח ונתן לו שבוע אחר שאם חזר טעון נתילה ואם לא חזר טהור אבל אדם לעולם בשני שבועות ידעינן דיניו דאם טמד בשבוט שני נוהור מיד ובפחות כג] (מששה) ימים אין לידע טהרתו דאין הסגר פחות משבעה: משפטיך לידי איחור של שלש שבועות:

שנים עשר 6 פתחה שמונה שלשה עשר כי בתים דוימנין דלא ידעינן אם פתחה שבעה שאין פתח בטועה פחות משבעה ולא יתר על שבעה עשר אמר ליה רב ארא בר אהבה מ לרבה למה לי כולי האי תימני שבעה ותשתרי אמר ליה לתקונה לידי נדה ופתחה קאמרינן: תנו רבנן כל הטועות זבות מביאות קרבן ואינו נאכל חוץ מפתחה שבעה ופתחה שמונה שמביאות קרבן ונאכל אטו כל הטועות זבות ותו יום אחד ושני ימים תהום רבה. נגעי בת איתויי קרבן היא יאלא כל זבות המועות בתים שיכולין לבא מביאות קרבן ואינו נאכל חוץ מפתחה שבעה ופתחה שמונה שמביאות קרבן ונאכל: מתני' אין בנגעים פחות משבוע אחד ולא

יתר על שלשה שבועות: גמ' יפחות משבוע נגעי אדם ולא יתר על שלשה שבועות ינגעי בתים אמר רב פפא יצדקתך כהררי אל אלו נגעי אדם משפטיך תהום רבה אלו נגעי בתים 6 פשטיה דקרא במאי כתיב אמר רב הונא לא נראה לחכמים לעבר יתר על שמונה מאי שנא תשעה דלא אם כן

יהודה אלמלא צדקתך כהררי אל מי יוכל לעמוד לפני משפטיך תהום רבה רבה אמר צדקתך כהררי אל מפני שמשפמיך תהום רבה במאי קמיפלגי בדר' אלעזר ור' יוסי ברבי חנינא דאיתמר יוכי אלעזר אמר כובש רבי יוסי בר' חנינא אמר נושא רבה כרבי אלעזר ורב יהודה כרבי יוםי ברבי חנינא: מתני' האין פוחתין מארבעה חדשים המעוברים בשנה ולא נראה יתר על שמונה שתי הלחם יאין נאכלין פחות משנים ולא יתר על שלשה סלחם הפנים יאין נאכל פחות ממ' ולא יתר על אחד עשר יאין יקמן נימול פחות מח' ולא יתר על שנים עשר: גמ' מאי לא נראה יתר על שמנה אמר רב

שבעה עשר נקיים כל"ל ומיבת שמיני נמחה: שבעה ימים ותראה ותרלה לשמור יום תיבת שמיני נמחק: (2) ד"ה שלשה עשר פתחה שבעה דשני יומא קמחי: כנגד יום נחמיר עליה ונאמר שמא יום שראתה בו סוף זיבה היה ועכשיו מחילת נדה הוא או אם מראה ג׳ ותרצה למנות ארבעה יאז ימים נחמיר מוסף רש"י

נדה היה ולסוף שבעה כלו להם ימי

נדות והתחילו בשמיני ימי זיבה וליום

שנים עשר הלכו להם מימי זוב חמשה

נמצא שיכלו להם ימי זוב לפוף ששה

ולסוף מו ששה כלו ימי נדה וזוב והרי

ישבה יז [שבעה] נקיים לזיבה ושמיני

זה תחילת נדה הוא והיינו ספה

והלהול גדול שלא מחזור לפתח נדתה

טד לאחר י"ז יום דהדרא והויא לה

טועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי

ואיני יודעת אם בימי נדה ואם בימי

זיבה ואם תפסוק לאחר ראיית שמיני זה

עליה ונאמר שמא אותו יום שמיני

שראתה בו תחילת נדה היה ועכשיו

בימי זוב היא וזבה היא וכן בספה

וה היא לעולם עד שתשב שבעה יב

נקיים: שלשה עשר פחחה שבעה.

(כ) ב' (ימים) קמאי מספקינן לסוף

: זיבה פשו להו י"א וז' נקיים הרי י"ח

שחין פתח בטועה פחות משבעה.

שאפילו ראתה ארבעה עשר אינה

חוזרת לפתחה בפחות מז' נקיים דממה

נפשך ובה היא וכל זמן שלא ישבה ז'

נקיים לא תלא מידי זיבה: א"ל רב

אדא וכו'. רב אדא טעי וסבר דכל הנך י"ז וט"ז וט"ו למשרייה לגברא

ולא יתר על אחד עשר. חלו שני ימים טובים של ראש השנה כו׳, ואי קשיא י״ב נינהו, דהם אין נאכלות עד מולאי שבת, דאותו שבת הוי יום הכפורים, הא לא קשיא, הכענין אכילת קדשים לילה הולך אחר היום שעבר, כדאמר באותו ואת בנו (פג.) הילכד מיתקרי י"ל (מנחות קם). מיתקרי י"ל

רבינו גרשום וי"ב ממא ראיתי. הויא זכה

זבה גמורה: פתחה שמונה. דהכי פשו מימי זיבה. וכ״ש האומרת י"ג ממא ראיתי הויא זבה גמורה דבין קודם מי נדה איכא לשווייה זבה גמורה והויא פתחה ז'. דכד מצרפת לז' ימי נדה ד' ימים מהני בתראי י"א פשו להו ז' והיינו דקאמר שאין פתח בטועה פחות מז' כו' שאחר שתפסוק הללו ז' ימים תחזור לפתח נדתה ודאי. שאם תראה יום אחד מונה ששה והוא והויא טהורה ודאי כדכתיב שבעת ימים תהיה בנדתה ולא יותר: תימני שבעה נקיים ותישתרי לבעלה. ממה נפשך דאפילו זבה גמורה הויא לא צריכה יאם טהרה מזובה]: לתקונה [לידי] נדה ופתחה קא אמרינן. כלומר כולי האי ישורינן כדי לתקנה שתחזור לפתח נדתה ודאי שלא תהא בימי נדתה [למנות] בימי נדתה אלא [ששה והוא או] חמשה או ארבעה והם אפילו ראתה זחייבת בקרבן: כל המועות בות. כל אשה שראתה דם ואינה יודעת אם בימי נדה אם בימי זיבה הרי היא בחזקת זבה דאזלינן לחומרא בות בתמיה (היכי מצי אמר יבות גמורות] והלא אינן אלא ספק זבות [גמורות] ספק נדות: ותו יום אחד והלא אינן אלא או ספק נדות או ספק שומרת יום דלאו

או ספק שוכחר יוס דיאה ' היא עד דראתה ג'ר בדראתה ב"ל בית קרבן היא עד דראתה ג'ר בדראתה ב"ל בית קרבן היא עד דראתה ג'ר ימים וקא מעיילא חולין לעורה: אלא אימא כל הזבות הפועות ובו'. (כלומר מג' ימים טמא ראיתי ואילך דספק זבה גמורה הויא ספק זיבה): ואינו נאכל דתניא (בנזיר דף כט) ר' יוסי בר יהודה אומר אשם תלוי נאכל חטאת העוף הבאה על הספק אינה נאכלת מ"ט הכא חדא ספיקא והכא תרי ספיקי. אשם תלוי אינו אלא ספק אחד ספק קודש ספק חולין לעזרה משום הכי נאכל ועוד משום הכי נאכל דאמרינן מתנדב אדם [ומביא] אשם תלוי בכל יום שאם אינו בא על חטא זה בא על חטא אחר אבל חטאת העוף יש בו שתי ספיקות של איסור ספק חוליו לעזרה וספק איסור נבילה משום

אדם. גליון. פ״ה יש מהם בשבוע אחד ור״י פי׳ דבשבוע אחת נחלטים דבימי הסגירו אינו טמא דכתיב לא יסגירנו כי טמא הוא הא בימי הסגירו טהור הוא: בר אחות מהנוס דיבור המגדו אינו עם או דעוב עד אי שמדונו כי טמא הוא הא בימי השגדול טחוד הוא: בכד ראין התנו למקדש דאל"כי היה נסטלות הכלנה הימים דחמם משנה במעילה בפרק חטאת העוף סיל דתנור מקדש דתנן התם (ט.) קרמו בתנור הוכשרו כרי ובלינה וצ"ע ל) תוס".

d) עי׳ מנחות דף לה ע"ב דהש"ם בעלמו מחשה זה מרישא אסיפא ולפי מש"כ רבינו בעלמו שם דף מ"ו בשם החום׳ מיושב הושיא זו ודו"ה.

ל) ע" מנחות לף לא ע"צ להש"ק לפניו מקשה זה מלישה לפניו של למינו שם לף מ"ץ נשם החום" מישב קושיה זו ובריא מישב קושיה זו בא על הטא אחר אבל הטאה העוף יש בו שתי ספיקות של איסור ספק הויץ לפתחה שבעה ופתחה שבעה ופתחה שכונה היא בי מים או י"ג ימים דהתם ליכא לספוקי דהתם הויא זבה גמורה ודאי כדאמרן לעיל הילכן מביאות קרבן ונאכל. ההוא דקאמרי מביאות קרבן ואינו נאכל!) אלא או בקבורה או בשרפה]: מתנ" אין בנגעים פחות משבוע אחד [ולא יותר על ג' שבועות]. שחדו ומניח הסגרן שבוע: ומשפטיך תחום דבה אלו נגעי בתים. שאין נגמר דינן יותר על ג' שבועות]. שחדו ומניח הסגרן שבוע: ומשפטיך תחום דבה אלו נגעי בתים. שאין נגמר דינן עד השבוע: השאין הסגירו אלא שבוע: ומשפטיך תחום דבה אלו נגעי בתים. שאין נומר להכריע עד ג' שבועות]: אילמלא צרקתך. שהיא [גדולה] כהררי אל שכשיש בו באדם מחצה עונות ומחצה זכיות נשא עון אחד מן מוך מק ומן מניף לונות ומחצה מהועים שאר עונות וומפי שאר עונות ומפני הובה בה: אמר צרקתך כתרדי אל. שאתה נוטל עון מן הכף [נכובשו] וגונוו שאם לא יחטא שוב אתה מחלו ואם חטא אתה מצרפו עם שאר עונות ומשבים לעבר יותר משמעה?
(הזכיות) באר לי יובל לעבור מפני משפשיך (שיהיו מכריעין) [שיוריין] עד תהום רבה: רבה אמר צרקתך מארבעה חדשים מעוברי של לי לי יום ומפרש (עולא) (רב הונא) בגמי מה טעם לא נראה לחכמים שיתכן לעבר יותר משרבעה חדשים מעוברי של לי לי יום ומפרש (עולא) (רב הונא) בגמי מה טעם לא נראה לחכמים שיתכן לעבר יותר משמעה.